

Δείτε φωτογραφίες από την αποστολή κλιμακίου της ΟΔΥΕ στην Τουρκία. Ακολουθεί κείμενο με προσωπικές εμπειρίες ενός μέλους από το κλιμάκιο, του κ. Ιωάννη Παπαναγιώτου.

16-Νοε-08 14:52

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΔΥΕ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Στις 15 Νοέμβρη 2008 και μετά από πρόσκληση της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, ξεκίνησε η 3μελής αποστολή των Δικαστικών Υπαλλήλων, αποτελούμενη από τους Μπισμπίκη Βασίλη, μέλους της Ομοσπονδίας (ΟΔΥΕ), Ιωακείμιδη Παναγιώτη αντιπροέδρου και Παπαναγιώτου Γιάννη, μέλους του Δ.Σ. του Συλλόγου της Αθήνας (ΣΔΥΑ) αντίστοιχα, για την Κωνσταντινούπολη, προκειμένου να πάρουν μέρος στο συμπόσιο – εκδήλωση, με θέμα: **Η**

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ ΣΤΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ. Στην εκδήλωση αυτή που οργάνωσε ο Σύλλογος των Οικογενειών των Πολιτικών Κρατουμένων (ΤΑΥΑΔ), συμμετείχαν ο Ιατρικός Σύλλογος Κων/πολης, οι Γιατροί του Κόσμου, ο Σύλλογος & το Ίδρυμα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, ο Σύλλογος Σύγχρονων Δικηγόρων, το Ίδρυμα Κοινωνικών και Νομικών Ερευνών και ο οργανωτής Σύλλογος.

Η πτήση μας έφτασε στην Κωνσταντινούπολη το Σάββατο στις 12 μ., όπου μας περίμενε ο Αχμέτ, διερμηνέας, πρώην μέλος της ΤΑΥΑΔ και νυν φίλος, για να μας παραλάβει και να μας οδηγήσει στα γραφεία του Συλλόγου, με μια μικρή στάση στο ξενοδοχείο (για να αφήσουμε τα πράγματα μας). Ήταν ένας τύπος ενταγμένος στην ανοιχτόμυαλη αριστερά, που εργαζόταν περιστασιακά σαν διερμηνέας της Αγγλικής και Γαλλικής γλώσσας, διαβασμένος, έξυπνος, πολυλογάς, αλλά και γνώστης της Ελληνικής πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας.

Φτάσαμε σε μια γραφική γειτονιά της Πόλης και μπήκαμε σε ένα τετραώροφο αν είδα καλά κτίριο, ανεβήκαμε στον 4^ο όροφο και βρεθήκαμε στα γραφεία της ΤΑΥΑΔ. Εκεί μας υποδέχτηκαν με πολύ ζεστασιά ο αντιπρόεδρος του Συλλόγου, τέσσερα – πέντε μέλη και ο ΑΗΜΕΤ ΚΥΛΑΚΣΙΖ, ένας πατέρας που πρόσφατα είχε χάσει τις δυο του κόρες 21 και 22 ετών φοιτήτριες, από απεργία θανάτου (πείνας). Συζητήσαμε μαζί τους για περίπου 3 ώρες και πιστέψτε με τα συναισθήματα ήταν ανάμικτα.

Ανάμεσα σε τούρκικο καφέ, τσιγάρο και αμηχανία εκ μέρους μας, **μάθαμε ότι:**

Από το 1980 που ξεκίνησε η απομόνωση στην Τουρκία έως σήμερα, έχουν φτιαχτεί 14 φυλακές τύπου F (υψηλής ασφάλειας – απομόνωσης).

Μεταξύ των 6.500 πολιτικών κρατουμένων υπάρχουν και 200 μέλη του ΤΑΥΑΔ.

Ιδρύθηκε ένα νέου τύπου δικαστήριο, το επονομαζόμενο δικαστήριο βαρέων Ποινών όπου οι Δικαστές, οι Γραμματείς και οι αίθουσες είναι ίδιοι με τα υπόλοιπα και διαφέρουν μόνο στις ποινές. Για παράνομες πράξεις βίας η ποινή είναι βαρέα ισόβια (πρώην θανατική ποινή) με πλήρη απομόνωση, για τους καθοδηγητές η ποινή είναι 12 έως 15 χρόνια, για τα μέλη η ποινή είναι 7 χρόνια και για τους κρεβατοδότες (δική μας υπόθαλψη) η ποινή είναι 5 χρόνια.

Εκπρόσωποι του ΤΑΥΑΔ συναντήθηκαν με τον Τούρκο Υπουργό Δικαιοσύνης και συμφώνησαν οι κρατούμενοι στις φυλακές τύπου F, να έχουν 10 ώρες προαυλισμό το μήνα. Το μέτρο αυτό εφαρμόστηκε σε 2-3 φυλακές πλην όμως με παρέμβαση του Στρατού καταργήθηκε.

Συνεχίζονται οι επαφές με τον Υπουργό Δικαιοσύνης και με τον Στρατό, αλλά οι προσπάθειες καταλήγουν πάντα σε αδιέξοδο. Ένα αδιέξοδο που φέρει το όνομα ΔΗΛΩΣΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ για τα πολιτικά τους πιστεύω, προκειμένου να έχουν

προαυλισμό. Ένα αδιέξοδο που μας ξύπνησε μνήμες, μας έφερε στο μυαλό στρατοκρατούμενες χούντες και μας έκανε να νοιώσουμε άβολα.

Οι κρατούμενοι μέλη του Συλλόγου έχουν αποφασίσει να αρχίσουν και πάλι απεργία θανάτου, κάτι που οι γονείς και οι συγγενείς τους δεν θέλουν.

Αποχωρήσαμε από τα γραφεία του Συλλόγου και την επομένη μέρα το πρωί κατά τις 11 πήγαμε στο BILGI UNIVERSITESI DOLAPDERE KAMPUSU, όπου σε αμφιθέατρο γινόταν το Sempozyum – εκδήλωση. Κεντρικοί ομιλητές ήταν ο Ahmet Kulaksiz ο οποίος αναφέρθηκε στην άθλια κατάσταση των λευκών κελιών και των κρατουμένων στην απομόνωση, ο dr Sukran Irençin εκπρόσωπος του Ιδρύματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ο dr Bernard Granjon εκπρόσωπος του TAYAD που έκαναν αναφορά στον ψυχολογικό τομέα των κρατουμένων και η dr Veysi Ulgen ψυχολόγος μέλος των Γιατρών του Κόσμου, η οποία στην ανάλυση που έκανε ανέφερε ότι το 47% των θανάτων στην απομόνωση των λευκών κελιών, είναι ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ, ενώ οι υπόλοιποι είτε θανατώνονται από το στρατό είτε δεν αντέχουν και πεθαίνουν, είτε τρελαίνονται. Συγκινητική ήταν η ευλάβεια των παρισταμένων, με την οποία άκουγαν τις αναφορές των ομιλητών, και ο τρόπος που έθεταν τις ερωτήσεις, αλλά και το χειροκρότημα, όταν απευθύνοντας χαιρετισμό αναφέραμε ότι : Α) βρεθήκαμε εκεί για να τιμήσουμε τον αγώνα τους (μεταξύ μας ένας αγώνας χωρίς προοπτική), αλλά και την επέτειο του Πολυτεχνείου μας, κάνοντας μια μικρή αναδρομή στη νύχτα των συνταγματαρχών και στην εξέγερση του Ελληνικού Λαού και Β) συμπαριστάμεθα στο δίκαιο αγώνα τους όχι μόνο ηθικά με την παρουσία μας, αλλά και έμπρακτα (θα μαζέψουμε υλικά, τετράδια, μολύβια κ.λ.π. για τα παιδιά τους).

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να προσέξετε ότι, είμαστε η ΜΟΝΑΔΙΚΗ αποστολή από την Ελλάδα που παραβρέθηκε εκεί, παρότι προσκλήσεις είχαν σταλεί και σε άλλους φορείς. Ήταν μια εμπειρία πρωτόγνωρη για μένα, μια εμπειρία που ειλικρινά δεν περιγράφεται με λόγια. Κλείνοντας θα περιγράψω την αποστολή αυτή ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ και την Κωνσταντινούπολη ΑΠ' ΕΞΩ ΕΜΦΑΝΙΣΗ και ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΜΙΖΕΡΙΑ!!!!!!!!!!!!!!